

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel



Vážení volyňští Češi a jejich potomci, přátelé a čitatelé Zpravodaje,

blíží se konec výročního roku 2018. Pro naši malou zemičku uprostřed Evropy znamenal zkoušku vlastenectví a oprášení znalostí z historie. Tak jak jsem to pocítila já myslím, že jsme obstáli. Většina naší země od malých vesnic po velká sídla si připomenula historii naší státnosti a našich předků, konala se spousta výstav, odhalení pomníků a pamětních desek, přednášek, poutí, výšlapů, v médiích proběhla spousta zajímavých dokumentů a vyprávění. Pro mne osobně byl tento rok jakýmsi vrcholem čtyřleté doby příprav.

Od roku 2014 jsem se účastnila několika poutí a konferencí k výročí sta let vypuknutí války, sta let vzniku České družiny, sta let bitvy u Zborova, sta let bitvy u Bachmače apod. O to silnější byl dojem, když jsem se na podzim roku 2015 stala předsedkyní našeho Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel. To už nebylo jen vnímání historického okamžiku, ale i pocit odpovědnosti a „mandát“ vstupovat do některých okamžiků aktivně. V roce 2014 v Kyjevě na pouti uskutečněné k výročí vzniku České družiny a odhalení pamětní desky na Sofijejském náměstí mi došlo, jak málo naše veřejnost ví o zapojení volyňských Čechů v prvním zahraničním odboji v Rusku, který významně ovlivnil etapu vzniku Československa. Můžu také konstatovat, že jako bádající v archivech, s každým prostudovaným pramenem moje nadšení ohledně aktivit volyňáků v prvním odboji nebralo konce. A současně i moje zapojení v rekonstrukčních pracích na mohyle padlým u Zborova patřilo k projevům určité pocty vůči našim předkům.

Tento rok byl pro mne nejen rokem výročním, ale též třetím rokem ve funkci předsedkyně. Úspěšně se rozjelo sbírání medailonků našich předků – bojovníků z 1. a 2. světové války. A stále pokračuje! To reaguji na dotazy některých z vás, zda je možné ještě medailonky posílat, nebo už je pozdě. Sbíráni těchto podkladů je naše dlouhodobá snaha. Letos se uskutečnil také první „volyňský tábor“ v Raspenavě, který byl určen jak dětem, tak i jejich doprovodu (rodičům a prarodičům). Vytvořila se zde velmi pestrá a sourodá komunita volyňáků včetně krajanů z Ukrajiny. A už máme termín na příští rok – bude to 1. až 10. srpna 2019 opět v Raspenavě. V tomto roce jsme také obdrželi první dotaci od Ministerstva obrany, po prvním neúspěšném pokusu se to na podruhé podařilo. Nyní jsem poslala dvě žádosti o dotaci, z toho jedna je určena na podporu a propagaci 75. výročí Karpatsko-dukelské operace, které si příští rok budeme připomínat. Také se nám podařilo získat letadlo na pietu v Malině na Ukrajině a to zejména díky účasti našich válečných veteránů. Díky velké podpoře pana Miroslava Hofmana vznikla internetová databáze českých vesnic nazvaná „Mapa paměti volyňských Čechů“ – www.volynaci.cz, která se pomalu začíná rýsovat a doplňovat, avšak bude to možné také jen a jen ve spolupráci s vámi, kdo máte ve svých rodinných archivech fotografie z Volyně.

Myslím, že v letošním roce jsem také uskutečnila rekordní počet přednášek o volyňských Čechích, vzniku republiky a s tím spojené i vznikání naší armády jak v 1. tak v 2. světové válce. Zapátrám v paměti, přednášela jsem v muzeu a na gymnáziu v Čáslavi, v muzeu v Podbořanech, ve vědecké knihovně v Olomouci, ve dvou knihovnách v Brně, v knihovně v Chebu, v Držicích u Prostějova, Bohuňovicích a v neposlední řadě ve škole a v muzeu v Jesenicích atd. Mnohé z přednášek byly propojeny s naší putovní výstavou a jsem velmi ráda, že tak výstava plní perfektně nejen význam vzdělávací, ale též vytváří příležitost k setkávání, oživování regionů a v nemálo případech i získávání nových členů do našeho spolku.

Na závěr bych ráda poděkovala všem spolupracovníkům, členům komisí, členům předsednictva i celostátního výboru, přispěvatelům do Zpravodaje, dárcům a vůbec všem dobrovolným aktivistům za jejich práci, ochotu, podporu, a celkově všem za vaši důvěru a přátelská slova.

Dovolte mi, abych vám na sklonku tohoto roku popřála klidné prožití vánočních svátků a v novém roce 2019 zejména pevné zdraví, mnoho štěstí a pohody, ať už doma nebo v pracovním procesu. Možná i tento tajemný vánoční čas dlouhých večerů bude příležitostí jak se zastavit a zavzpomínat na své předky, projít fotky anebo sepsat pár řádků a pak poslat...

Srdečně vaše Dagmar Martinková

PF 2019

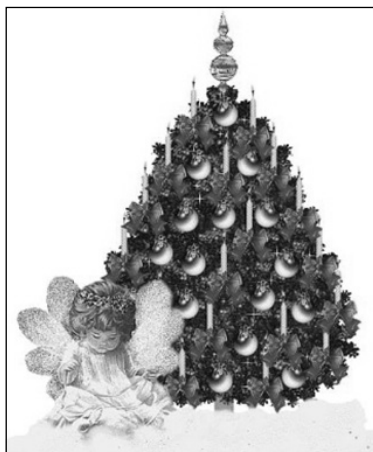
OZNÁMENÍ

Region Tachov

Dovolujeme si připojit všem členům Sdružení a příznivcům – vánoční a novoroční přání

Přejeme krásné a radostné prožití vánočních svátků Vám všem i Vaším drahým a do roku 2019 hodně pevného zdraví, štěstí, klidu a pohody.

Za region Tachov Květoslava Vachudová a Jana Barvíková



Člověk se srdcem na dlani – nová publikace Národního archivu



Národní archiv připravil k nedožitým stým narozeninám volyňského Čecha, pplk. v. v. Josefa Holce (28. 11. 1918 Straklov Český, Volyň – 17. 3. 2018 Olomouc) publikaci nazvanou *Člověk se srdcem na dlani* s podtitulem *Deník Josefa Holce z konce II. světové války a prvních poválečných měsíců*. Jedná se o edici Holcova deníku z doby válečné. Mládí autor deníku prožil ve Straklově Českém, později se jeho rodina přestěhovala do Mirotína Českého a nakonec všichni zakotvili v Novinách Českých, kde Josef Holec pracoval v rodinném mlýně jako účetní. Již v roce 1941 bojoval v řadách Rudé armády. Prošel německým zajetím, ze kterého se

mu podařilo vyváznout a dostat se domů do Novin Českých. V této obci se zapojil do protinacistické odbojové organizace volyňských Čechů – Blaník. Zde působil až do osvobození Volyně Rudou armádou, kdy jako mnoho jiných vstoupil do československých vojenských jednotek. Účastnil se Karpatsko-dukelské operace, kde byl v prostoru obce Vyšný Komárník raněn střepinou do hlavy. Těžké zranění přežil. Později se účastnil rovněž odboje proti komunistickému režimu. Po prozrazení jeho činnosti v Judexově protikomunistické odbojové organizaci (JOPO) byl odsouzen na dvanáct měsíců nucených prací na Jáchymovsku, kde těžil uran.

Josef Holec začal deník psát na konci března 1945, tehdy československé vojenské jednotky osvobozovaly Slovensko. Poslední zápis pochází z října 1945. Specifikem Holcova deníku je, že se téměř vůbec, vyjma několika málo případů, nesoustředil na popis bojové činnosti své jednotky. Naopak se snažil zachytit běžné události všedního dne. Zaznamenával návštěvy přátel, informace o knihách, které přečetl, či popis míst, která za postupu viděl a navštívil. Rovněž velkou pozornost věnoval setkáním s krajaný – volyňskými Čechy. Přínosem je také přesah deníku do poválečného období, protože zde autor zaznamenává složitou poválečnou situaci. Zejména sledoval chování obyvatel ve vztahu k příslušníkům poraženého německého

národa. Holec se svému deníku rovněž svěřoval s obavami z možnosti návratu do SSSR a se strachem z komunismu. Na stránkách deníku nacházíme jeho obavy o osud rodičů, kteří v té době pobývali ještě na Volyni a také strach z toho, že k reemigraci Čechů z Volyně do Československa nedojde.

Edice je doplněna životopisem Josefa Holce, osobním rejstříkem a seznamem zkratk. Publikaci je možné si objednat prostřednictvím e-mailu: na@nacr.cz. Lze ji také zakoupit v badatelkách Národního archivu. Bližší informace o provozu badatelen najdete na stránkách Národního archivu: www.nacr.cz. Cena publikace je 180 Kč.

Roman Štěr, Národní archiv

Křest knihy

Člověk se srdcem na dlani

U příležitosti vydání publikace *Člověk se srdcem na dlani s podtitulem Deník Josefa Holce z konce II. světové války a prvních poválečných měsíců* Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel a OV ČSBS v Žatci s Městem Žatec, ve spolupráci s Národním archivem uspořádali dne 24. 11. 2018 v obřadní síni žatecké radnice slavnostní křest této publikace. Přítomné přivítala paní Ing. Olga Nepivodová, představitelka žateckého regionu Sdružení, vzpomínala na svá osobní setkání s Josefem Holcem. Paní starostka Zdeňka Hamousová připomněla, že Pepíček Holec v Žatci žil 70 let a také pracoval, mimo jiné v ekonomické škole, kde na něj ti, kteří ho znali, stále vzpomínají. Autor knihy pan Roman Štěr nás seznámil s obsahem knihy. Čestným hostem byl pan Ing. Pavel Holec, syn Josefa Holce, který velmi dojemně vzpomínal na svého tatínka. Své vzpomínky doplnil ukázkou telefonického přístroje, kterým nám mnohým Pepíček volal. Úryvky z knihy přečetl brigádní generál v. v. Miloslav Masopust, bratranec Josefa Holce, kterého více poznal až po válce.



Roman Štěr, Ing. Pavel Holec, Ing. Miloslav Masopust, brigádní generál v.v.

Knihy byla pokřtěna netradičně, avšak velmi originálním způsobem, a to posypáním hlínou z Volyně.



Křest knihy

Publikaci bylo možné si na místě zakoupit a nechat si ji podepsat přímo od autora pana Romana Štěra a dalších čestných hostů.

Setkání u příležitosti křtu knihy a zároveň nedožitých 100. narozenin Josefa Holce bylo krásným setkáním jeho příbuzných, přátel, známých. Je skvělé, že vyšla kniha, ve které se mů-

žeme dozvědět mnoho zajímavostí ze života volyňských Čechů. Velký dík patří všem organizátorům, kteří celou akci připravili.

Šárka Horská, redaktorka

Virtuální – domnělé rady na dlouhověkost

K přátelským gratulacím k devadesátinám, v mé dosluhující paměti, vznikl nápad naspat něco málo z bohatých životních zkušeností – prožitků, něco v podobě event. rady – nabídky – k využití jinými. Použiji dvě pověry – rčení - přísloví.

Ad. 1 Když někoho pohřbívají zaživa, onen bude žít dlouho.

Má rodina byla postižena neléčitelnou TBC. Neléčitelnou v zapadlé volyňské víscé té doby. Zemřela sestřička v 11-ti, po dvou letech otec v 41 letech. Při pohřebním doprovodu, při vynášení rakve, ze skupinky sousedů jsem zaslechl: „tak příště budeme vynášet toho chlapečka“. Bylo mi deset. Je dokázáno, že zranění v 10-ti letech nejvíc bolí a že se brzy zahojí. Asi to pro mne platilo. Místo zkroušeného pohřebního pláče se zrodila tuhá obojetnost. Vrozené myšlení chlapce se nějak změnilo. Celá dlouhá léta jsem neuměl zaplakat. Ještě jednou jsem výrok sousedů citlivě zažil. To když kamarádka nesměle smutně řekla: „rodiče si nepřejí, abych si začínila s chlapcem s dědičnou TBC.

Pravdu jsem ochutnal v 19-ti. V malebné lázeňské zahradě v K. Varech byl Masarykův ústav proti TBC. Po RTG snímku mne poučili a napsali: „Kalcifikace pravého plicního pole ve velikosti hrachu“. Věta se zapsala navždy do mé paměti. TBC začala, ale odešla. Už se nevrátila.

Jak souvisí můj případ s tím rčením?

Ad. 2 Zvládnutné choroby člověka posilují.

Celý dospělý život mne provází bezpočet chorob. To víme každý, že? Když vzpomenu, v jakých souvislostech vše probíhalo, jak mne ochraňoval Anděl strážný, zdedukuji, že pořekadlo se mne dotýká. Že tělo a mysl jsou propojené, ovlivňují se navzájem, vyžadují pozitivum. Štěstím je, když mysl není chromá. Ověřuji si to vzpomínkami na ty mé choroby. Např. léčbu 17x opakovaně růže jsem „vozil“ do nemocnice ihned, když jsem poznal její začátek. Třikrát opakovaný IM jsem poznal ihned podle příznaků, sbalil „prádlo“ a odjel do ne-

mocnice. Vždy jsem byl pochválen, včas obsloužen, brzy vyléčen.

Protože všechno souvisí se vším, uvedu, jak důležitou roli sehrává lékař.

Vzpomínám na těžké chvíle u placící manželky. Před nástupem na operaci byla praktickým lékařem „utěšena“ (snad žertem): „ženská, máte zemřít doma nebo na operačním stole. Je to jedno.“ Žila po operaci 7 let. Jakou myslí k ní odcházela?

Příkladem zcela opačného přístupu ideálního odborného lékaře: při zavádění tzv. stentu do ucpané srdeční tepny katetrizační hadicí, lékař v detailech líčí průběh, dívám se na obrazovku, v závěru s úsměvem zažertuje: „Teď vám do platinové trubičky zavádím 60 atm., tj. mnohem více nežli máte v kolech auta. Je to bezpečné, žádné strachy.“ Je to zřejmé, jak psychika ovlivňuje léčbu. Uzdraven jsem byl za 6 dní.

Nesouvisí mé případy s rčením v nadpise? Lépe je věřit, nežli nevěřit.

Ing. J. Kindl

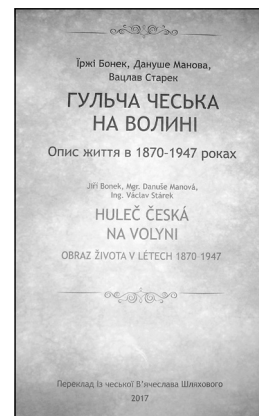
Huleč česká na Volyni

Kniha vznikala několik desítek let, než mohla být vydaná po r. 1989. Nebyli jsme už sice vázání cenzurou, ale aby mohla vyjít co nejdříve, nejsou v ní podklady z archívů československých

KONFERENCE „Češi v zahraničí. Jejich podíl na vzniku a obnově Československa“.

8. 11. 2018 se v Domě armády uskutečnila konference k 100. výročí republiky, kterou zorganizovalo SČVP ve spolupráci s Komunitním centrem pro válečné veterány v Brně. Konference byla jako tradičně místem setkání členů Sdružení, přátel a příznivců Sdružení. Nesla se ve znamení 100. výročí za-

ani ukrajinských, na což nebyl po r. 1989 čas a což můžeme v budoucnu doplnit, ale jsou v ní informace od pamětníků, které už by doplnit možné nebylo. Že to však ani v této podobě není kniha zanedbatelná, o tom svědčí její další osudy. Písemná podoba byla rozebrána, ale dovolila jsem plné znění uveřejnit na internetu. Pak vznikla rozhlasová zdramatizovaná podoba na Českém rozhlasu dvojce v rozsahu čtyři a půl hodiny. Byla vysílána už dvakrát. Velice mě potěšilo, že kniha neušla pozornosti ani na Ukrajině. Iniciativu projevil pan Šlachovyj, který ji přeložil do ukrajinštiny, obrátil se na mě a s mým svolením tam zařídil její vydání. Výsledek mě velice potěšil, protože se po formální stránce podařila. Spolu s bývalou hulečskou občankou, volyňskou Češkou paní Světlanou Rampasovou, která žije v Žatci, jsme zatím zběžně prohlédly, čím přispěl do tohoto vydání pan Šlachovyj i vydavatelství, na což jsem byla hodně zvědavá. Ačkoliv byla na Ukrajině „Huleč“ vydaná už v r. 2017, pan Jaroslav Báča, předseda SČVP regionu Chomutov mi ji přivezl až v souvislosti se zájezdem v létě r. 2018. Chtěla bych tímto poděkovat panu Šlachovému i panu Báčovi.



Mgr. Danuše Manová, roz. Stárková, Žatec, členka SČVP v regionu Chomutov

ložení republiky a připomínky Dne válečných veteránů. Ve svých příspěvcích nás řečníci seznámili se spoustou zajímavých informací. Přítomné přivítala předsedkyně Sdružení Mgr. Dagmar Martinková. Zazněly příspěvky Dr. Jaroslava Moravce – „Deník zdravotnice jako otisk války v lidské

duši“, Ing. Ludvík Engel přednesl příspěvek na téma: „Volyňáci v západním odboji“. Následovalo promítání fotografií ze zájezdu „Bachmač-Sokolovo 2018“, které svým vyprávěním doplnil Miloslav Košťál. Vladimír Turek nám představil Malou Zubovštinu v 1. a 2. sv. válce. Jiří Klůč nás seznámil s podílem česko-polské rodiny Čermákových na osvobození Československa. Jaké artefakty jsou uloženy ve sbírkách Národního muzea, týkající se volyň-

ských Čechů nám řekl a ukázal na fotografiích Mgr. Ondřej Štěpánek. Mgr. Dagmar Martinková vzdala poctu válečným veteránům. Měli jsme možnost shlédnout dokumentární film „Bojovníci západní a východní fronty. Deníček RAF“, který představil režisér Oliver Malina-Morgenstern. Příležitost byla také k diskuzi ohledně přednesených příspěvků. Na místě bylo možné si zakoupit také knihy s volyňskou tematikou.

Šárka Horská, redaktorka

Osudové Vánoce Dobromily Šebestové

Narodila se v Českém Boratíně na Volyni na Boží hod vánoční 23. prosince 1921 v rodině učitele Bedřicha Šebesty (1897–1987), a Boženy, dívčím jménem Balounové (1897–1982). Rodiče jí dali jméno Dobromila, vyrůstala uprostřed společenství českého evangelického sboru v Boratíně. Za své přijala zásady víry, křesťanské pomoci druhým, a k tomu hluboké vlastenectví a pocit přináležitosti ke staré vlasti. Dobruška, narozená se stigmaty Vánoc, chápala advent s Vánoce jako období naplněné očekáváním příchodu Spasitele, snímajícího hříchy tohoto světa.



Interiér české školy v Boratíně v roce 1931, Dobromila Šebestová druhá zleva v dolní řadě

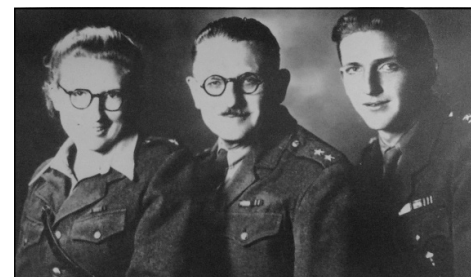
V létě 1941, po vpádu německého Wehrmachtu na sovětské území, si začala psát deník, v němž glosovala život za německé okupace Volyně. Když nacisté zavřeli české školy, ztratil otec zaměstnání, Dobrušce a mladšímu bratru Rostislavovi hrozila deportace na nucené práce v Německu. Čas nejistot přečkala jako pomocná zdravotní sestra (bezplatná hospitantka) ve II. nemocnici v Lucku, a když byla jako nadbytečná propuštěna, ošetřovala dobrovolně nemocnou manželku boratínského starosty, umírající na rakovinu.

Počátkem roku 1944 Rudá armáda zahнала německou armádu zpět až k Volyni, bratr Rosťa s několika ka-

marády přešel linii fronty, dostal se k jednotce čs. armády v SSSR, a byl zařazen ke 2. paradesantní brigádě. Otec Bedřich se po osvobození Volyně přihlásil jako dobrovolník do Svobodovy armády a působil jako zapisovatel u polního soudu. Dobruška, která ušila 70 československých trikolór, jimiž byli při odvodu dekorováni boratínští dobrovolníci, byla v dubnu 1944 odvedna komisí zařazena jako zdravotní sestra ke zdravotnickému praporu. Dne 5. května odjela s československým ešalonem z Lucka do Černovic, na pomezí Moldavie a Besarabie. V blízké vesnici Štecovo prodělala základní vojenský výcvik, absolvovala krátký zdravotnický kurs a složila vojenskou přísahu. V srpnu 1944 následoval přesun na frontu, v září, na počátku dukelské apokalypsy, už praktikovala v polní ošetrovně ve vesnici Jaslička, na polské straně Karpat, 15 km jv. od města Dukla. Třídila raněné podle aktuálnosti pro operace, asistovala při operačních výkonech, amputacích končetin. Bohužel 27. října onemocněla břišním tyfem a musela být umístěna na izolačním oddělení.

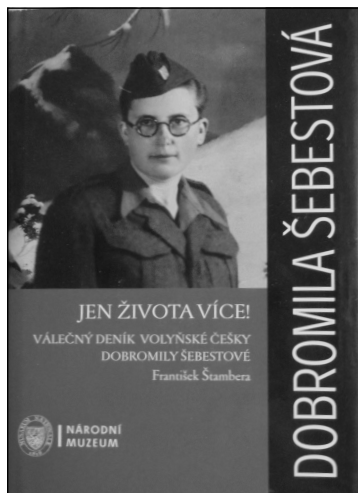
Mladý organismus naštěstí náporu choroby odolal, a po krátké rekonvalescenci, se Dobruška, oblečena do bílé zástěry, objevila 22. prosince v předvazárně polní nemocnice v Krajnej Poľaně, pár kilometrů před Svidníkem. **Zde prožila frontové Vánoce.** Spolu s kamarádkou Ludmilkou Bubnovou (1917) zamýšlela připravit pro sebe a pár přátel štědrovečerní večeři. Přivezený stromeček už po obědě děvčata ustrojila předem zhotovenými bílými ozdobami a pověsila v jednom z koutů

předvazárny. Hůře se shánělo jídlo. Dvěma bochníčky chleba vypomohl strýc Václav Baloun (1903), pracující v útvarové pekárně, trochu másla měla Dobruška, pár brambor s Ludmilkou vyškemraly v kuchyni. Hostů se sešlo víc, než děvčata očekávala, přišel i Dobruščin tatínek, a tak měla větší radost z každého získaného bramboru než z krásného stromečku. Večeři započali zpěvem písně „Tichá noc“, něco k snědku se našlo, ale scházely talířky. Přesto se Dobruška cítila spokojeně až do chvíle než došlo na přípitky vodkou, přišel harmonikář a s ním další nezvaní hosté, kteří kouzlo svatvečera změnili v tancovačku. Na druhý den, kdy si připomínala své tříadvacáté narozeniny, přemýšlela nad tím, proč v době Vánoc mnozí lidé upřednostňují veselé tango a polku před poselstvím zvěstování příchodu Spasitele.



Dobromila Šebestová s otcem Bedřichem a bratrem Rostislavem (poválečná fotografie z roku 1945)

Dobruška se šťastně dostala se zdravotním praporem až do Prahy a své válečné zápisy ukončila 16. června 1945 v divizní nemocnici ve Slaném. Válku na frontě šťastně přežili též otec a bratr, i maminka, kterou zanechali v neklidném zázemí na Volyni. Celá rodina po válce nějaký čas bydlela v Litoměřicích, poblíž boratínských souvěrců, kteří se zabydleli v nedaleké Chotiněvsi a přilehlých vesnicích. **Osudovým se pro Dobrušku stal vánoční čas i v roce 1967.** Dne 23. prosince se v Litoměřicích provdala za Leopolda Poloka, s nímž se pak odstěhovala do Malenovic u Zlína, aby byla blízko Valašska, jež si zamilovala. Když manžel zemřel, vzala rodiče k sobě a láskyplně o ně pečovala. Svůj válečný deník darovala v roce 1993 do sbírek Národního muzea v Praze. Poslední roky života trávila Dobromila Poloková – Šebestová v Domově odpočinku ve stáří v Myslibořicích na Třebíčsku, kde 17. 7. 2003 ve věku nedožitých 82 let zemřela.



Odešla žena s evangelijním poselstvím vánoc, zapsaným v duši, která se zamýšlela nad pořád aktuálními otázkami lidské morálky. Zůstal po ní deník, který pod názvem Jen života více! (podtitul Válečný deník volyňské Češky Dobromily Šebestové), opatřil úvodní studií František Štambera a v roce 2017 vydalo Národní muzeum v Praze. Knihu jako vhodný vánoční dárek možno zakoupit ve větších knihkupectvích, nebo objednat prostřednictvím internetu.

Jaroslav Moravec

*Obálka publikace Jen života více!
(válečný deník volyňské Češky Dobromily Šebestové)*

Region PRAHA

V prosinci oslaví **95 let paní Marie Tůmová** z Mlynova, nyní Praha; **93 let paní prof. Ing. Zoe Klusáková-Svobodová** z Užhorodu, nyní Praha; **91 let paní Marie Toušková** z Hulče Č., nyní Praha; **90 let paní Marie Živná** z Holovně Č., nyní Řečany n/L; **84 let paní JUDr. Marie Kloučková** z Bludova, nyní Praha; **82 let paní Olga Rašková** z Dubna, nyní Hořovice; **77 let paní Ing. Věra Ruferová** ze Zdobunova, nyní Nymburk; **75 let pan Ondřej Boček** z Bocanovky, nyní Měnik.

Jubilantům přejeme do dalších let pevné zdraví, štěstí a životní pohodu.

Za region přeje Ing Ludvík Engel

Region RAKOVNÍK

V prosinci oslaví **70 let pan Jindřich Bečvář** ze Zderaze.

Přejeme do dalších let mnoho štěstí a úspěchů.

Za region Ing. V. Vohralík a J. Krouský

Region ŠUMPERK

V měsíci prosinci oslaví **85 let paní Evženie Hamplová**, roz. Hajná z Dohorostaje, nyní Šumperk; **70 let paní Božena Pergnerová** ze Zábřeha, a **70 let paní Marie Hrnčalíková**, roz. Vrbová ze Šumperka.

Do dalších let přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Za výbor regionu Jaroslav Miller

Region UNIČOV, ŠTERNBERK

V měsíci prosinci oslaví krásné **91. narozeniny paní Libuše Augustová** ze Šternberka a **87. narozeniny paní Zdena Kavuličová**.

Oběma přejeme pevné zdraví a osobní pohodu.

Za region Blanka Langrová

Region TEPLICE

Počátkem prosince oslaví své **91. narozeniny** zakládající členka SČVP **paní Anna Kubínová**, roz. Dvořáková z Věšťan, rodačka z Lidochovky, nyní bytem v Domově důchodců v Bystřanech u Teplíc.

Na Štědrý den pak slaví **88. narozeniny pan Karel Mařík** z Mostu, rodák

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

Region BRNO

V prosinci oslavují: **81 let paní Milada Krajzlová**, rozená Němcová ze Zálesí, nyní Brno; **80 let paní Eleonora Loskotová**, rozená Musilová z Libanovky nyní Židlochovice; **81 let pan MUDr. Alexander Nazarčuk** z Rovna, nyní Brno; **84 let pan Josef Doleček** /čestný člen/ z Čechohradu, nyní Brno.

Všem jubilantům přejeme pevné zdraví a životní pohodu do dalších let.

Za region Jan Pavlica

Region DOMAŽLICE

V prosinci oslaví: **80 let pan Vladimír Ledvína** z Ivaniče, nyní Horšovský Týn; **62 let paní Libuše Průchová**, nyní Lochovice.

Přejeme hodně štěstí, zdraví a spokojenosti.

Region Domažlice

Region CHOMUTOV

V prosinci oslaví **83 let paní Baštová Larisa**, roz. Lamrová z Moldavy 2, nyní Chomutov; **82 let paní Dlouhá Miloslava** z Klášterce; **96 let paní Němcová Olga**, roz. Neradová z Varkovič, nyní Jirkov; **92 let paní Sršňová Emilie**, roz. Bačovská z Ledochovky, nyní Chomutov.

Všem jubilantům přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Za region Jaroslav Báča

Region LITOMĚŘICE

V prosinci oslaví narozeniny: **80 let paní Renata Hyngarová** z Michalovky, bytem Ústí n. L.; **80 let pan Slavomír Chudoba** z Českého Boratína, bytem Ústě; **92 let paní Anastazie Opavová** z Volkova, bytem Ústí n. L.; **90 let paní Helena Lehnertová** z Mirohoště, bytem Vrbice; **90 let paní Marie Hueberová** z Mirohoště, bytem Lysá n. L.; **87 let pan Mikuláš Prošek** z Mirohoště, bytem Liběšice; **87 let paní Helena Zemanová** ze Zaržicka, bytem Ústí n. L.; **83 let paní Lydie Bečvaříková** z Českého Straklova, bytem Louny.

*Všem jubilantům přejeme vše nejlepší,
Daniela Zelenková, jednatelka*

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

V prosinci slaví **paní Zdeňka Hiršová**, nar. Vlkovice, bytem Stachovice – **70 let**; **paní Vlastislava Kopecká** z Moldavy, bytem Hladké Životice – **81 let**; **paní Marie Klabanová** – Honková ze Mstěšína, bytem Peč. dům Suchdol nad Odrou – **90 let**.

Všem jubilantům přejeme hodně zdraví a pohody.

*Za region Zdeňka Novotná
a Marie Seitlová*

Region OLOMOUC

V prosinci oslaví **84 let paní Břetislava Březinová** z Moldavy, nyní bytem Hněvotín u Olomouce.

Do dalších let přejeme pevné zdraví a osobní pohodu.

Za region Ing. Miroslav Nerad

z Novin Českých, nyní bytem v Mostě, Dům seniorů Astra.

Oběma jubilantům přejeme pevné zdraví a osobní pohodu!

Za výbor regionu Vlasta Holmanová

Region VYŠKOV

V prosinci slaví **70 let pan Václav Černý** z Lysovic.

Vše nejlepší, hodně štěstí a zdraví přeji členové regionu

Region ŽATEC

V prosinci slaví **83 let paní Bohumila Karlovská** z Kupičova, nyní Libočany; **75 let pan MVDr. Vladimír Šejna** z Antonovky, nyní Žatec; **60 let paní Milada Švábenská**, nyní Louny; **83 let pan Boris Hlaváč** ze Sofievky, nyní Vroutek; **80 let pan Jiří Kaufman** z Malované, nyní Podbořany.

Za region přeje hodně zdraví a štěstí Slávka Černá

NAŠE ŘADY OPUSTILI:

Odešel zakladatel Sdružení Rostislav Hlaváček

Náhle v úctyhodném věku 96 let odešel novinář a dlouholetý člen SČVP **Rostislav Hlaváček**. Rodák z Ulbárova už od dětství inklinoval k novinářině, přesto jeho prvním povoláním bylo učitelství. Během druhé světové války

byl na nucených pracech v Sasku a angažuje se v odbojové skupině Blaník. Roku 1945 se usazuje v Podbořanech a přidává se k těm, co budují poválečné město. Časem se z něj stal redaktor lounského Hlasu a také nadšený místní historik. Od roku 1991 stojí u obnovy spolku Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel. Byl členem historicko-dokumentační komise a na téma historie volyňských Čechů napsal řadu článků. Vzpomínejme na něj v dobrém!

Edita Langpaulová, vnučka

Se zármutkem oznamuji, že dne 26. 10. 2018 nás navždy opustila ve věku nedožitých 98 let moje maminka **paní Emilie Urbanová** ze Svitav, **rozená Říhová**, nar. v Novostavcích na Volyni.

Ing. Jiří Urban, syn

Region LITOMĚŘICE

Dne 16. 11. 2018 zemřela ve věku 89 let **paní Nina Bilijenková** z Mirohoště, posledně bytem v Hoštce u Roudnice n. L., naše dlouholetá hospodářka litoměřického regionu.

Upřímnou soustrast rodině vyjadřuje za region Daniela Zelenková, jednatelka

Region MOHELNICE

S lítostí oznamujeme, že v září zemřel ve věku 76 let **pan Josef Zeman**

z Chomoutu, naposledy bytem v Lanškrouně.

Upřímnou soustrast rodině i přátelům, za region Libuše Machovská

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

V měsíci listopadu nás ve věku nedožitých 86 let opustil **pan Bohumil Samec** z Dembrovky, bytem Ostrava Poruba. Upřímnou soustrast rodině.

Za region Zdeňka Novotná

Region OLOMOUC

Dne 4. 11. 2018 zesnul nečekaně ve věku 84 let dlouholetý člen našeho regionu **pan Josef Macoun**, který pocházel z Moldavy na Ukrajině, naposledy bytem Hněvotín u Olomouce.

Upřímnou soustrast rodině a přátelům, za region Miroslav Nerad

Region ŽATEC

Dne 14. 11. 2018 zemřel **pan Rostislav Hlaváček** ve věku 96 let. Pocházel z Ulbárova, naposledy bytem Podbořany.

Dne 18. 11. 2018 zemřel **pan Jaroslav Malý** ve věku 88 let. Pocházel z Rohozna, naposledy bytem Louny.

Upřímnou soustrast za region vyjadřuje Slávka Černá

Příspěvky na tisk listopad

Region Brno: Bryksa Josef, 500 Kč; Urbanová Emilie, 300 Kč;

region Cheb: Zvalová Alexandra, 1 000 Kč;

region Chomutov: Libuše Beránková, Chomutov, 100 Kč; Jindřich Fiala, Klášterec nad Ohří, 200 Kč; Jana Sochorová, Klášterec nad Ohří, 100 Kč; ThMgr. Josef Hauzar, Mariánské Lázně, 300 Kč; Rosslerová Luba, Spořice, 100 Kč;

region Litoměřice: Pancír Jiří, 500 Kč; nejmenovaný dárc, 200 Kč;

region Mariánské Lázně: Jůha Jaroslav, 500 Kč;

region Moravskoslezský: Ing. Kelnerová, Ostrava, 300 Kč;

region Praha: Kaufman Rostislav, Náchod, 200 Kč; Kopista Anatol, Praha, 200 Kč; Tůmová Marie, Praha, 300 Kč;

region Teplice: Bachmaierová Zdena, 100 Kč; Dvořáková Zina, 100 Kč; Efler Jaroslav, 100 Kč; Holmanová Vlasta, 100 Kč; Janečková Antonie, 200 Kč;

Jirková Jiřina, 100 Kč; Marek Josef, 100 Kč; Mrázková Zdena, 100 Kč; Pišl Václav, 100 Kč; Reichlová Emilie, 100 Kč; Roušal Alexandr, 270 Kč; Semeňáková Jaroslava, 150 Kč; Tesař Miroslav, 100 Kč; Valčuk Vladimír, 200 Kč;

region Žatec: Ing. Kadavý Miroslav, Louny, 300 Kč; Sýkorová Marie, Louny, 150 Kč; Svobodová Venuše, Louny, 150 Kč; Černá Slávka, 200 Kč; Šujan Zdeněk, Žatec, 530 Kč.

Všem dárcům srdečně děkujeme. Alena Kučerová, hospodářka

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Roztylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu hospodářky Sdružení: Alena Kučerová, Turgeněvova 13, Litoměřice 412 01, tel.: 605 165 893, e-mail: Alena-Kucerova@email.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, tel: 728 351 726, e-mail: m.necasova@seznam.cz. Děkujeme.

Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Číslo vydání 10/2018. Šéfredaktorka: Šárka Horská. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu: zpravodajscvp@seznam.cz nebo na korespondenční adresu: Šárka Horská, Průběžná 27, Praha 10, 100 00. Tiskne: Neoset, Ke Březině 86, 142 00 Praha 4 – Písnice. Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod ev. č.: MK ČR E 5901. **Termín pro zaslání příspěvků do č. 1/2019 je 31. 12. 2018.** Stránky SČVP www.scvp.eu. Toto číslo vyšlo 4. prosince 2018.